

oli filmad lahti teinud ja waatas tema peale.

„Noh, kes siis Sind piaks omaft tõufanud olema?“ ütles tema toore naeruga.

Kui laps meest naerma nägi, läks hele naerates ta üle tema näu, mis uinumise järel nagu roosike õitses. Mees lohkus ja pööras ennast woodist ära.

„Seesugune näsike!“ urises tema.

Siis wõttis tema töö ette ja tallitas selle kallal, näis, nagu oleks tema last, kes healt ei teinud, ära unustanud. Uga wähe aea pärast pööras tema filmad jälle woodi poole ja raputas tuskas pead. Siis tõusis tema üles ja astus woodi juure. Ja waata! Jälle naeratas weikele tema poole, nagu jälleägemise rõõmus. Järsku pööras sadulsepp ennast ümber ja läks töö kallale, arusaamata sõnu oma habeme sisse pomisetas. Lapsel näis maas olemine igawaks minema ja tema hakkas healitfema. Mees ei näinud seda tähele panema ja tallitas oma töö kallal; kui healitfimine aga elawamaks läks, siis astus tema woodi juure ja hüüdis:

„Noh, mis siis nüüd on?“

Ühtigi ei olnud. Lapsel oli igaw ja tema igatses seltsilast, sest kui mees senna astus, siis hakkas tema jälle naerma. Ras oli see tige mees

siin nenda tema meele järel, wõi teadis tema, et ta tõige kurjem tema naeratamise wastta panna ei suutnud? Kes wõib seda ütelda? Olgu peale, laps naeratas kolmat korda ja nüüd ei pööranud mees ennast temast mitte ära, waid jäi seisma ja waatas lapse poole maha.

Raua seisis sadulsepp selle kena pildi ees. Laps waatas tema poole üles ja pea näitas wälja, nagu räägiksivad need kaks üht sala-juttu: see mees oma walju, toore näuga ja see laps oma tähtfarnaste ilmasüüta filmadega. — See oli üks kena laps. Tema nägu oli pakf ja walge, nagu kuldsed siidi-tufad seisivad ruuged juuksed ümber pea ja särawad sini-filmad läikisivad.

Üe poolt kuuldi wentawaid sammusi. Sadulsepp pööras ennast järsku ja läks töö kallale. Üks läks lahti ja naene astus sisse. Tema ei waatanud oma mehe peale, kes seiga tema poole oli pööranud, wõttis lapse woodist ja tahtis tuast wälja minna. Seal pööras mees ennast tema poole ja ütles paha meelega:

„Sellega on aega. Mina lähen pärastpoole ise Politseisse.“

Raese nutra näu üle läis midagi, nagu rõõmu kiir. Ruttu, nagu kardaks tema, et sõna tagasti wõetud saaks, läks tema tuppä tagasi, pani lapse endise paiga peale, wõttis nurgast ühe tünniku ja